

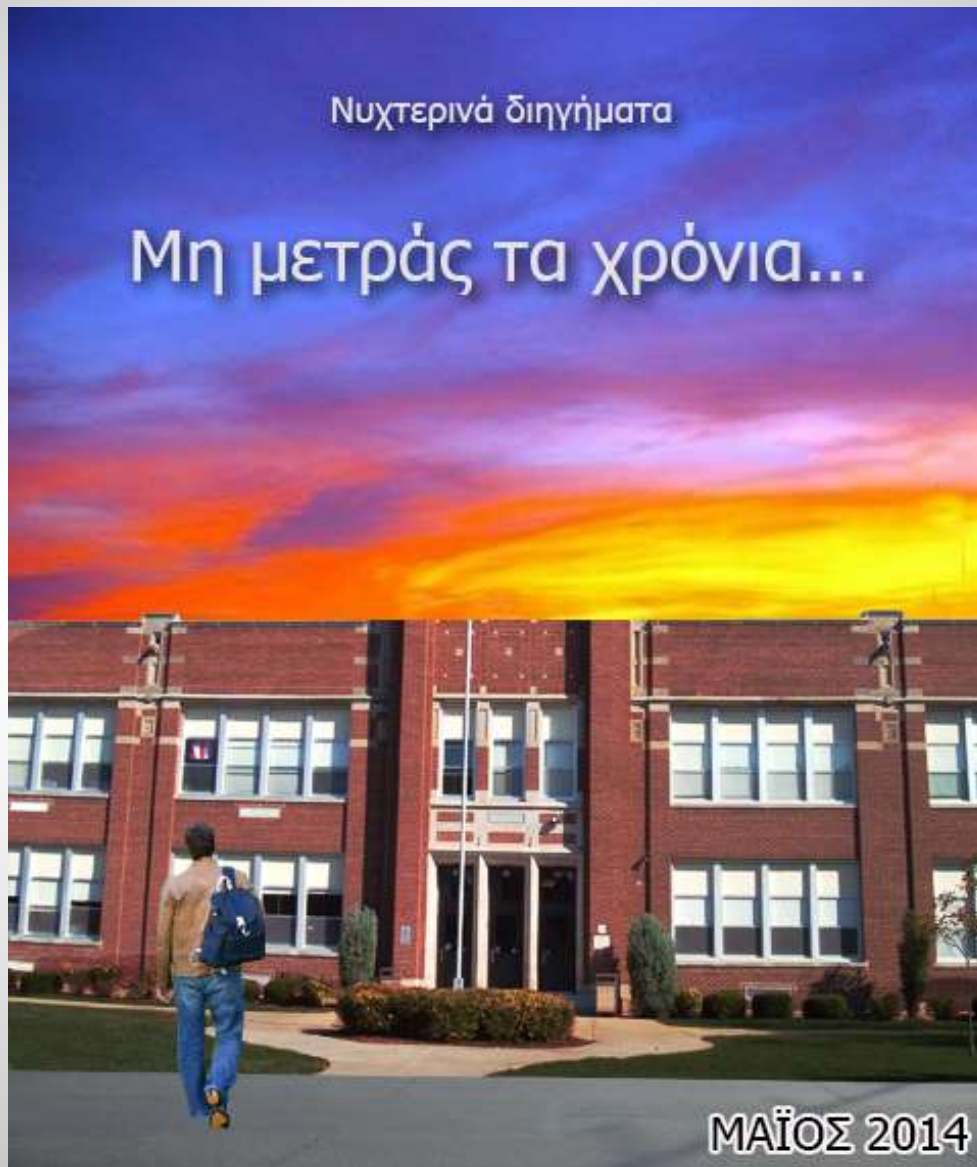
ΕΣΠΕΡΙΝΟ ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΚΑΛΙΘΕΑΣ

**ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ
2015-2016**

Η ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ

Νυχτερινά διηγήματα

Μη μετράς τα χρόνια...

ΜΑΪΟΣ 2014

ΤΟ ΕΝΑΥΣΜΑ

«Εργαστήρι δημιουργικής γραφής»

Η ΙΔΕΑ ΓΕΝΝΙΕΤΑΙ

Δημοκρατία της Αρμενίας(Αρμενικά: Հայաստան - Χαγιαστάν)

Հայաստանի Հանրապետություն

Η ΑΦΟΡΜΗΣΗ

- *«Κι όμως πόση συγκίνηση έχει να κοιτάξεις ή να συζητάς στα καφενεία και να διαισθάνεσαι τη δική σου ή μια άλλη πανάρχαια ράτσα. Ακούς εκείνες τις φωνές με τη ζεστή προφορά και σου 'ρχεται ν' αγκαλιάσεις. Ονόματα από σβησμένους τάχα λαούς και χώρες δειλιάζουν μέσα στο νου · μεθώ μονάχα και που τα λέω από μέσα μου, καθώς ολοένα βεβαιώνομαι. Χαίρομαι να κοιτάζω τις αδρές και τίμιες φυσιογνωμίες τους κι ανατριχιάζω βαθιά, όταν σκέφτομαι πως αυτός που μου μιλά είναι δικός μου άνθρωπος, της φυλής μου. Κάτι σα ζεστό κύμα με σκεπάζει ξαφνικά, θαρρείς και γύρισα επιτέλους στην πατρίδα. Δεν έχει σημασία που δε γνώρισα ποτέ αυτή την πατρίδα ή που δε γεννήθηκα καν εκεί. Το αίμα μου από κει μονάχα τραβάει · »*

Γιώργος Ιωάννου

«Μες στους προσφυγικούς συνοικισμούς»

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

«Η δική μου πατρίδα»

Τώρα πατρίδα... Πατρίδα για μένα δεν είναι ακριβώς αυτό που σε όλους έρχεται πρώτο στο μυαλό. Πατρίδα για μένα, δηλαδή, δεν είναι ο τόπος που γεννήθηκα, ο τόπος που μεγάλωσα ή η καταγωγή των γονιών μου. Όχι, όχι, τίποτα τέτοιο! Για μένα πατρίδα είναι κάτι διαφορετικό, κάτι το μοναδικό. Είναι μια άλλη έννοια, εντελώς διαφορετική από τη συνηθισμένη!

Για μένα, λοιπόν, πατρίδα είναι το παιδικό μου σπίτι! Είναι αυτό το σπίτι στο Τεπελένι, το μικρό αυτό χωριό της Αλβανίας. Σ' εκείνο το σπίτι έχω κάνει τα πρώτα μου βήματα, εκεί έχω πει την πρώτη μου λέξη, έχω φάει την πρώτη μου μπουκιά. Αυτό το σπιτάκι, το μικρό, το παλιό που ήταν πάντα γεμάτο από συγγενείς και φίλους, αυτό εγώ νιώθω πατρίδα!!

Γιατί, ξέρετε τι είναι πατρίδα; Αυτό που γεμίζει την καρδιά ευτυχία και γαλήνη, που νιώθεις αναπόσπαστο κομμάτι του, ΑΥΤΟ είναι πατρίδα!!!!

Θυμάμαι τις γιορτές και γενικά όλες τις άλλες φορές που μαζευόμασταν όλοι μαζί (κι αυτό γινόταν τόσο συχνά!!). Τρώγαμε, πίναμε, γελάγαμε, μαλώναμε, μα ό, τι κι αν γινόταν ήμασταν όλοι ένα! Όλη η οικογένεια μαζί, γονείς, αδέρφια, παππούδες, θείοι, ξαδέλφια, όλοι μαζί, ποτέ χωρισμένοι. Πάντα τόσο αγαπημένη και τόσο καλοί ο ένας με τον άλλο στα εύκολα και στα δύσκολα, στις συμφωνίες και τις διαφορές μας. Τόσο ενδιαφέρον, τέτοια αγάπη..... Ασύλληπτη και αναντικατάστατη για μένα!!!

Θυμάμαι χαρακτηριστικά τα Χριστούγεννα που η γιαγιά μου ντυνόταν Άγιος Βασίλης και μας έφερνε τα δώρα κι ήμασταν όλοι τόσο χαρούμενοι!! (Αφού να φανταστείτε ότι ακόμα πιστεύω στο Άγιο Βασίλη, τόσο με έχει σημαδέψει αυτή εικόνα, ίσως γιατί θέλω να κρατήσω λίγο ακόμα μέσα μου αυτές τις στιγμές). Κι ακόμα οι μυρωδιές των Χριστουγέννων, τα γλυκά, τα φαγητά... Αλλά αυτά δε με νοιάζουν τόσο. Το γεμάτο τραπέζι θυμάμαι και μελαγχολώ, τους συγγενείς μου όλους μαζεμένους.

Όλα αυτά για μένα είναι πατρίδα. Γι' αυτό από την αρχή είπα πως αυτό το σπιτάκι είναι η πατρίδα μου. Γιατί τότε ήμασταν όλη η οικογένεια μαζεμένη και δεν έλειπε κανείς. Τώρα έχουμε σκορπιστεί όλοι σε διάφορους λαούς ...κι αυτό με πληγώνει πιο πολύ. Επειδή μας συγκέντρωνε όλους, το σπιτάκι εκείνο, το μικρό, είναι η πατρίδα της καρδιάς μου. Ένα σπιτάκι άδειο τώρα, αλλά γεμάτο αναμνήσεις. Αυτό, φίλοι μου, είναι πατρίδα!!

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΚΕΙΜΕΝΟ...

ΜΑΣ ΠΑΕΙ ΑΛΛΟΥ;;

Γυρίζοντας πίσω στην παιδική ηλικία, θυμάμαι, όταν με ρωτούσαν από που είμαι, το ζήλο και τη περηφάνια που ένωθα λέγοντας ότι η Νάξος είναι η ιδιαίτερη πατρίδα μου, το μεγαλύτερο νησί των Κυκλάδων, αν δεν το ξέρετε, και έχει το μεγαλύτερο βουνό τον Δία ή Ζα πάνω από 1000 μ. ύψος!!

.....

Έχω ακούσει να λένε ότι ο άνθρωπος πολλές φορές από εκεί που ξεκινάει εκεί και τελειώνει. Ένας κύκλος ζωής. Ποιος ξέρει; Μπορεί ο κύκλος της ζωής μου να τελειώσει σ' αυτόν τον ευλογημένο τόπο, τον καταγάλανο και καταπράσινο, τον τραγουδισμένο και χαρούμενο.

Εκεί στη μικρή πατρίδα μου, στη Νάξο, στα παιδικά μου χρόνια....

Σταυρούλα Καρποδίνη

Η ΣΥΓΚΟΜΙΔΗ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

**ΜΑΤΑΡΑΓΚΑ
ΑΙΤΩΛΟΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ**

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΗ

ΜΑ..... ΚΕΙΜΕΝΑ;;

ΚΑΙ Η ΒΟΗΘΕΙΑ ΕΡΧΕΤΑΙ..

«Διευθύνσεις που έχω αποκαλέσει σπίτι μου»

Η Α΄ ΤΑΞΗ ΓΡΑΦΕΙ...

- Το πατρικό μου σπίτι, στη Ματαράγκα Μεσολογγίου, μέχρι τα έντεκα ζούσα εκεί. Τα πιο ωραία χρόνια της ζωής μου, παιδικές αναμνήσεις, πολλές φίλες, φίλοι, παιχνίδια στα σοκάκια και ελευθερία!
- Κόμητας-Αρμενία! Δε θυμάμαι και πολλά από εκείνο τον τόπο, απλά εκεί γεννήθηκα (και μόνο αυτό δε φτάνει να το κάνει σπίτι μου;) Όταν ήμουν τριών χρονών έφυγα και πήγα Βουλγαρία.
- (Διευθύνσεις πολλές, σκοτεινές και δύσκολες, καταχωνιασμένες βαθιά στη μνήμη μου, μακάρι να μπορούσα να τις σβήσω).
- Μετά από καιρό (πολύ καιρό), όλα ευτυχώς πήγαν καλά και τώρα είμαι εδώ, «είμαι καλά» και αυτός ο δρόμος, αυτή η γωνία είναι δικιά μου σαν να μην έφυγα ποτέ από εκεί, «πραγματικά» εγώ δε θυμάμαι να έφυγα ποτέ, είναι η δικιά μου γωνία, η μόνη διεύθυνση που μπορώ να θεωρήσω σπίτι μου, γιατί εκεί πέθανα, εκεί (ξανα)γεννήθηκα, εκεί άφησα ένα κομμάτι από τον ανέμελο εαυτό μου!

ΚΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΕΜΠΛΑΚΟΥΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΙ...

Συμπληρώστε τις φράσεις:

«Για μένα πατρίδα είναι...»

ή

« Μόνη μου πατρίδα...»

ΓΡΑΦΟΥΝ ΠΟΛΛΟΙ!!

- Πατρίδα είναι εκεί που η καρδιά χτυπά δυνατά, κουράζεται και ξεκουράζεται ξανά και ξανά.
- Για μένα πατρίδα είναι το μέρος που με κάνει να βλέπω ελπίδα, μέλλον.
- Για μένα πατρίδα είναι όταν αντικρίζω τα μάτια της μητέρας μου που λάμπουν από ευτυχία.
- Για μένα πατρίδα είναι το χωράφι όπου θα μπορώ να καλλιεργήσω τα όνειρά μου.
- Μόνη μας πατρίδα είναι όσα αγαπάμε.
- Την πατρίδα τη φτιάχνουν οι καλές αναμνήσεις, αλλά και ό, τι σε πόνεσε και έχεις προσπαθήσει να ξεπεράσεις, κι ακόμη τα δέντρα, η θάλασσα, τα βράδια, τα πρωινά, η μυρωδιά του αέρα, η καθημερινότητά μας, η οικογένειά σου, οι φίλοι σου, η απλότητα....

ΚΑΙ ΕΝΑΣ ΣΥΝΗΘΗΣ... ΣΥΜΜΑΧΟΣ!

Τι είναι η πατρίδα μας; Οι κεντρικοί σταθμοί του ταξιδιού μας ή μήπως οι λεπτές παρακάμψεις των δρόμων, οι υποσημειώσεις του χάρτη, τα αχαρτογράφητα εσωτερικά μας σύμπαντα, ολοδικά μας κι αυτά;

Τι είναι η πατρίδα μας; Η βιωμένη ή μήπως η αβίωτη ακόμη ζωή; Ίσως ο χρόνος που έρχεται, η ανυπομονησία να μικρύνω, να ξαναγεννηθώ σε μια ίδια πατρίδα (μικρή και μεγάλη), σε μια ίδια χώρα, στο ίδιο σπίτι, στο ίδιο δωμάτιο που θα θέλω να στολίσω, που θα θέλω να αφήσω. Ξανά από την αρχή...

Γιούλη Χρονοπούλου

ΤΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ

- **16 κείμενα για κάποιον τόπο**

(αναμνήσεις – ιστορικά στοιχεία – τουριστικές πληροφορίες – ακούσματα-ερωτική ιστορία)

- **6 κείμενα και 32 αποφθέγματα για το τι είναι πατρίδα**

- **10 κείμενα για τις διευθύνσεις**

ΚΑΙ ΤΩΡΑ;;;

ΕΝΘΥΜΙΟ

Δημιουργικής Χρονιάς

Ο Τόπος Μέσα Από Τα Μάτια Μου

“Όταν τα φιλολογικά μαθήματα γίνονται βίωμα”

ΜΑΪΟΣ 2016

«Ο Τόπος Μέσα Από Τα Μάτια Μου» είναι μια συλλογή κειμένων, μαθητών, και καθηγητών, με βιωματικό χαρακτήρα και κέντρο αναφοράς τον Τόπο (συγκεκριμένο ή αφηρημένο, έναν ή περισσότερους) που κουβαλά καθένας μας μέσα του, που μας προσδιορίζει και μας καθορίζει, τον τόπο από τον οποίο ήρθαμε, στον οποίο πηγαίνουμε ή θα θέλαμε κάποτε να βρεθούμε ή ακόμα και αυτήν την ίδια την ιδέα της πατρίδας.

Για μια ακόμη φορά, το πείραμα μιας εναλλακτικής διδασκαλίας της Νεοελληνικής Γλώσσας (σε συνδυασμό τώρα και με το μάθημα της Ιστορίας) απέφερε ενδιαφέροντες καρπούς, καθώς οι μαθητές απέδειξαν ότι, όταν γράφεις για κάτι που είναι μέσα στην ψυχή σου, γράφεις καλά!!

Ξανθή Νοέα

ΕΙΧΑΜΕ ΜΙΑ ΑΝΕΛΠΙΣΤΗ ΠΡΩΩΡΗ ΓΕΝΝΑ

ΕΣΠΕΡΙΝΟ ΛΥΚΕΙΟ ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ

*Η απάντηση, φίλε, είναι μέσα σου
Η απάντηση, φίλε, είσαι εσύ*

Ποιητική Εκφραση

ΜΑΡΤΙΟΣ 2016

Πόσες μάνες πρέπει να κλάψουν για το δικό τους παιδί,
μέχρι η κοινωνία να ευαισθητοποιηθεί;
Πόσοι άνθρωποι πρέπει τα σπίτια τους ν' αφήσουν,
μέχρι οι άλλοι να τους δεχτούν και να τους αγαπήσουν;
Για πες μου, πόσες πατρίδες πρέπει να χαθούν,
μέχρι οι άνθρωποι αυτοί να ξεκουραστούν;
Η απάντηση αυτή
είναι μέσα σου και τη γνωρίζεις μόνο εσύ!
Πόσα χρόνια πρέπει να χαθούν,
μέχρι αυτές οι εικόνες για πάντα να σβηστούν;
Πόσες καρδιές πρέπει να ελευθερωθούν
και όλοι οι άνθρωποι ο ένας τον άλλον να δεχτούν;
Πόσες φορές θα γυρίσουμε την πλάτη
και θα αποδεχτούμε πως αυτό που βλέπουμε
δεν είναι οφθαλμαπάτη;
Η απάντηση αυτή
είναι μέσα σου και τη γνωρίζεις μόνο εσύ!
Πόσο καλά πρέπει ένας να ντυθεί,
πριν από την πλημμύρα των κυμάτων σωθεί;
Πες μου, ένα παιδί, πόση δύναμη πρέπει να έχει,
για να μπορεί όλα αυτά να τα αντέχει;
Για πείτε, εσείς, σε όλες αυτές τις ερωτήσεις,
απάντηση μπορείτε να βρείτε;
Η απάντηση αυτή
είναι μέσα σου και τη γνωρίζεις μόνο εσύ!

Απομακρύνομαι από σένα, γιατί δεν έχω ψάξει ποτέ πόσο μοιάζω
με σένα.

Μη με κατηγορείς, όμως, συγχώρεσέ με που ποτέ δεν έκανα την
προσπάθεια έστω να νιώσω αυτό που ζεις, ώστε να σου δώσω,
από αυτά που έχω, αυτό που ζητάς.

Θέλω να υπάρχουν και σ' ευχαριστώ που μου κάνεις παρέα τα βουβά
βράδια , έστω κι αν ακούω μόνο από δίπλα τη φωνή σου ή το
περπάτημά σου!

